

חוק לאישור מינויי שופטים של בית המשפט העליון, תשי"ג—1950

מי שנתמנה שופט בית המשפט העליון, לפי הוראות סעיף 1(ג) לפקודת בתי משפט (הוראות מעבר), תש"ח—1948, לפני שנכנס חוק זה לתקפו — רואים אותו על אף האמור בכל חוק אחר, כמי שנתמנה כחוק להיות שופט בית המשפט העליון.

דבריי הסבר

לפי סעיף 1 (ג) לפקודת בתי משפט (הוראות מעבר), תש"ח—1948, מתמנים שופטי בית המשפט העליון על פי הצעת שר המשפטים על ידי הממשלה הזמנית (כיום: הממשלה) באישור מועצת המדינה הזמנית (כיום: הכנסת).

בהתאם לכך מינתה הממשלה הזמנית, על פי הצעת שר המשפטים, ביום ז' בתמוז תש"ח (14 ביולי 1948) את נשיא בית המשפט העליון וארבעה שופטים של בית המשפט העליון, וביום ט"ו בתמוז תש"ח (22 ביולי 1948) אישרה מועצת המדינה הזמנית את המינויים. הודעה בדבר מינויים אלה נתפרסמה בזמנו בעתון הרשמי.²

סעיף 15 לפקודת בתי המשפט, 1940,³ הודן בהכשרתם של שופטים, קובע, כי כשרים להתמנות כשופטים הם :

(א) אנשים המשמשים כבר כשופטים ;

(ב) אנשים ששמשו כשופטי שלום או בתפקיד משפטי בשירות המדינה במשך שלוש שנים לפחות ;

(ג) עורכי דין בעלי ותק של שלוש שנים לפחות.

לאחד משופטי בית המשפט העליון שנתמנה, כאמור לעיל, בהתאם לפקודת בתי משפט (הוראות מעבר), תש"ח—1948, לא היתה התכשרה הדרושה לפי סעיף 15 לפקודת בתי המשפט, 1940; ונתעורר ספק אם מינוי זה הוא חוקי.

החוק המוצע בזה בא לחסיר את הספק הנ"ל.

¹ ע"ר מס' 7 סיום כ"ג בסיון תש"ח (80.8.48), תוס' א', עמ' 17.

² ע"ר מס' 20 סיום ד' באלול תש"ח (8.9.48), עמ' 117.

³ ע"ר מס' 1082 מיום 25.7.40, תוס' 1, עמ' 115.